

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Mal 097782 20 GŽ

Novi Travnik, 21.10.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Senad Begović predsjednik vijeća, Stana Imamović i Mirjana Grubešić članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B.P. sin P. iz B., ... , zastupanog po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije iz Bugojna, protiv tužene Općina Bugojno zastupana po Općinskom javnom Pravobranilaštvu, radi naknade štete, vrijednost spora 1.991,23 KM, odlučujući o žalbi tužene izjavljena protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 Mal 097782 20 Mal od 06.11.2020. godine, u sjednici vijeća održana 21.10.2021.godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba utožene se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 Mal 097782 20 Mal od 06.11.2020. godine.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom nalaženo je tuženoj da tužitelju naknadi materijalnu štetu na autu u iznosu od 1.766,23 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana nastanka (12.03.2020. godine), da mu na naknadi nematerijalnu štetu zbog pretrpljenog straha u iznosu od 225,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe (11.05.2020. godine) i troškove parničnog postupka u iznosu od 1.422,40 KM.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavila tužena zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom navodi da su počinjene povrede odredaba parničnog postupka koje su shodno odredbi člana 209. Zakona o parničnom postupku uticale na donošenje nepravilne i nezakonite odluke. Prije svega ukazuje na povredu odredbe člana 144. i 161. Zakona o parničnom postupku jer je tuženoj bilo uskraćeno ispitivanje vještaka saobraćajne struke iz kojih razloga se nije moglo utvrditi na koji način je nastala saobraćajna nezgoda, budući da na kolovozu nisu nađeni tragovi krvi od psa niti su oštećenja karakteristična za takvu vrstu nezgode, niti je vještak dao dovoljno podataka da li je tužitelj prilagodio brzinu uslovima puta, budući da je nesporno da nisu nađeni tragovi kočenja. Ukazuje i na povredu člana 191. Zakona o parničnom postupku jer obrazloženje presude ne sadrži razloge na osnovu čega je sud utvrdio da je tužena pasivno legitimisana odnosno odgovorna za nastalu štetu, jer bi za ovu štetu trebale

biti odgovorne Autoceste Federacije BiH u smislu člana 52. stav 1. alineja 6. Zakona o cestama Federacije BiH, ne sadrži razloge iz kojih je tužitelju dosuđen iznos na ime PDV-a od 256,63 KM, niti razloge za dosuđenu nematerijalnu štetu. Oспорava i visinu dosuđene štete jer sud nije prihvatio prigovore tužene da se radi o autu starom 12 godina i da tužitelj nije dokazao da je platio PDV za popravku vozila, jer je kao dokaz na te okolnosti predložio samo predračun. Iz navedenih razloga predlaže ovom sudu da preinači pobijanu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obaveže ga da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka prema troškovniku u spisu ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku.

Tužitelj je dostavio odgovor na žalbu. Oспорava sve žalbene navode kao neosnovane i predlaže ovom sudu da potvrdi prvostepenu presudu. Potražuje naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Predmet konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva od 28.09.2020. godine je naknada materijalne štete na autu tužitelja u iznosu od 1.766,23 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 12.03.2020. godine, naknada nematerijalne štete zbog pretopljenog straha u iznosu od 225,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe (11.05.2020. godine) i naknada troškova parničnog postupka.

U skladu sa obavezom iz člana 7. stav 1. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku, na okolnosti osnovanosti tužbenog zahtjeva po prijedlogu tužitelja izvršen je uvid u potvrdu o registraciji vozila, zapisnik o uviđaju od 12.03.2020. godine, zapisnik o oštećenju vozila od 13.03.2020. godine, predračun od 16.03.2020. godine, fotografije vozila i psa. Pored toga saslušani su svjedoci F.M. i A.V. i tužitelj. Na okolnosti nastanka saobraćajne nezgode i visine materijalne štete na vozilu provedeno je vještačenje po vještaku saobraćajne struke, izvršen uvid u nalaz vještaka od 15.09.2020. godine i saslušan vještak, dok je na okolnosti intenziteta i dužine trajanja straha, provedeno vještačenje po vještaku medicinske struke. Tužena nije imala dokaznih prijedloga.

Članom 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku je propisano da će sud na osnovu slobodne ocjene dokaza, cijeneći ih savjesno i brižljivo, utvrditi relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke u konkretnoj pravnoj stvari. Nasuprot žalbenim navodima, prvostepeni sud je pravilnom ocjenom iskaza svjedoka F.M. i A.V., te iskaza tužitelja, zapisnika o uviđaju i nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne i medicinske struke utvrdio da se saobraćajna nezgoda dogodila 12.03.2020. godine u mjestu Vrbanja općina Bugojno u kojoj je učestvovao tužitelj sa svojim vozilom, da je na tom dijelu puta propisano ograničenje brzine od 60 km/h i da se vozilo tužitelja kretalo brzinom od 57,2 km/h na koje je iz obližnje livade iznenada iskočio pas lutilica i udarilo u vozilo tužitelja od čega je na vozilu nastala materijalna šteta u iznosu od 1.766,23 KM, da je tužitelj zbog ove saobraćajne nezgode trpio

strah jakog intenziteta u trajanju jedan dan, srednjeg u trajanju od tri dana i niskog intenziteta u trajanju od petnaest dana. Iz navedenih razloga neosnovani su žalbeni navodi da provedeni dokazi nisu cijinjani na propisani način.

Iz raspravnog zapisnika od 05.10.2020. godine, na kome je saslušan i vještak saobraćajne struke, proizilazi da je tužena imala pitanja za vještaka na koje je vještak dao jasne i konkretne odgovore, te da je sud odbio odgovor na pitanje kakva bi bila procjena vještaka, odnosno kakav bi bio nalaz i mišljenje, da je u saobraćajnoj nezgodi umjesto psa, učestvovalo dijete. Kako se radi o hipotetičkom pitanju, nasuprot žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud postupio kada je odbio odgovor na ovo pitanje i nisu počinjene povrede odredbi člana 144. i 161. Zakona o parničnom postupku.

Iz spisa proizilazi da je tužena u odgovoru na tužbu istakla prigovor nedostatka pasivne legitimacije, iz razloga što bi za štetu na vozilu tužitelja trebala odgovarati osiguravajuća kuća kod koje je osigurano vozilo, da na kolovozu i vozilu nisu nađeni tragovi krvi niti drugi tragovi psa iz kojih razloga je šteta po navodima tuženog, mogla nastati i zbog neprilagođene brzine, da tužitelj predloženim dokazima nije dokazao da se radi o psu lutalici jer nije bilo očevidaca nezgode. Kod ovih navoda, u odnosu na prigovor pasivne legitimacije, tužena je ostala i u toku postupka (strana druga raspravnog zapisnika sa pripremnog ročišta od 01.09.2020. godine i zapisnika sa glavne rasprave od 05.10.2020. godine).

Članom 291. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da stranka u postupku može biti svako fizičko ili pravno lice koje ima stranačku sposobnost, odnosno koje samostalno ili preko punomoćnika ili ovlaštenog zastupnika može poduzimati procesne radnje. Od stranačke sposobnosti kao procesne pretpostavke, treba razlikovati stvarnu legitimaciju (aktivna i pasivna) koja zavisi od materijalno pravnog odnosa stranke i postavljenog tužbenog zahtjeva i proističe iz materijalnog prava na koju sud pazi po službenoj dužnosti. Pasivna legitimacija tužene proizilazi iz Zapisnika o uviđaju od 12.03.2020. godine u kome su službene osobe Policijske stanice Bugojno konstatovali da je na vozilo tužitelja naletio pas lutalica kom prilikom je nastala šteta na vozilu. Stoga je prvostepeni sud pravilno primijenio odredbe člana 2., 8. i 9. Zakona o principima lokalne samouprave Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj 49/06 i 51/09) i odredbe člana 2.k), 7. stav 1., 27. stav 1., 28. stav 4. i 5. i člana 30. Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja („Službeni glasnik BiH“ broj 25/09). Kako tužena na okolnosti istaknutog prigovora nedostatka pasivne legitimacije nije predlagala dokazne prijedloge, niti je žalbom dovela u sumnju zaključke prvostepenog suda, neosnovan je prigovor nedostatka pasivne legitimacije. Ovaj prigovor odbio je i prvostepeni sud i za svoju odluku dao jasne razloge, koje prihvata i ovaj sud. U tom pravcu pravilno prvostepeni sud ukazuje na stav ovog suda iz odluke broj 51 0 Mal 129036 18 GŽ od 06.12.2018. godine.

Članom 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list Republike BiH“ broj 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine Federacije BiH“ broj 29/03 i 42/11) je propisano da onaj ko drugom prouzrokuje štetu dužan ju je nadoknaditi, osim ako dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Kako tuženi nije imao dokaznih prijedloga, pravilnom primjenom ove zakonske odredbe, a na temelju visine štete koju je utvrdio vještak saobraćajne struke, tužitelju je dosuđena materijalna šteta za oštećenje vozila koje je nastalo u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi.

Pravilnom ocjenom nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, na koji nije imala primjedbi ni tužena (raspravni zapisnik od 05.10.2020. godine, strana 6), prvostepeni sud je utvrdio visinu nematerijalne štete po osnovu straha i obavezao tuženu da tužitelju naknadi 225,00 KM, po osnovu člana 200. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima.

Članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, propisani su standardi za obrazloženje sudskih odluka. Svrha obrazloženja odluke jeste da se strankama u postupku omogući jednak i pravičan pristup sudu, odnosno mogućnost podnošenja pravnog lijeka, a drugostepenom dobro obrazložena odluka omogućava njeno ispitivanje po izjavljenom pravnom lijeku. Nasuprot žalbenim navodima, prvostepeni sud je dao potpunu i jasnu ocjenu dokaza koji su bitni za odluku u ovoj pravnoj stvari i odluku obrazložio na propisani način.

Odluka o troškovima postupka donesena je po osnovu člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku i člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04 i 24/04).

Članom 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da će se stranci priznati troškovi koji su bili nužni za vođenje postupka. Kako odgovor na žalbu nije obavezna procesna radnja, što proizilazi iz odredbe člana 214. stav 1. istog zakona, sud je dužan u svakom konkretnom slučaju cijeliti da li odgovor na žalbu sadrži činjenične i pravne navode koji su imali odlučni uticaj na odluku po izjavljenoj žalbi, odnosno da je odgovor bio potreban radi zaštite prava stranke, pa ako ocijeni da jeste, stranci će dosuditi troškove za ovu procesnu radnju. Kako odgovor na žalbu nije uticao na odluku ovoga suda, zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan.

Članom 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku proizilazi da se odluka kojom se završava spor male vrijednosti, može pobijati samo zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Kako je žalba izjavljena i zbog nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, žalbeni navodi istaknuti u tom pravcu, nisu cijeljeni.

Kako ne stoje žalbeni razlozi a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

